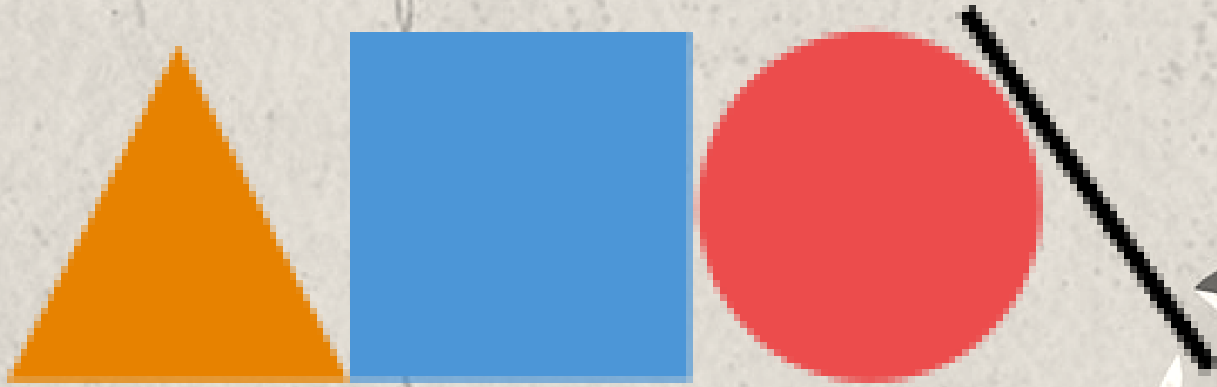

MERIDIANAS

VIMS mokyklos
bendruomenės laikraštis

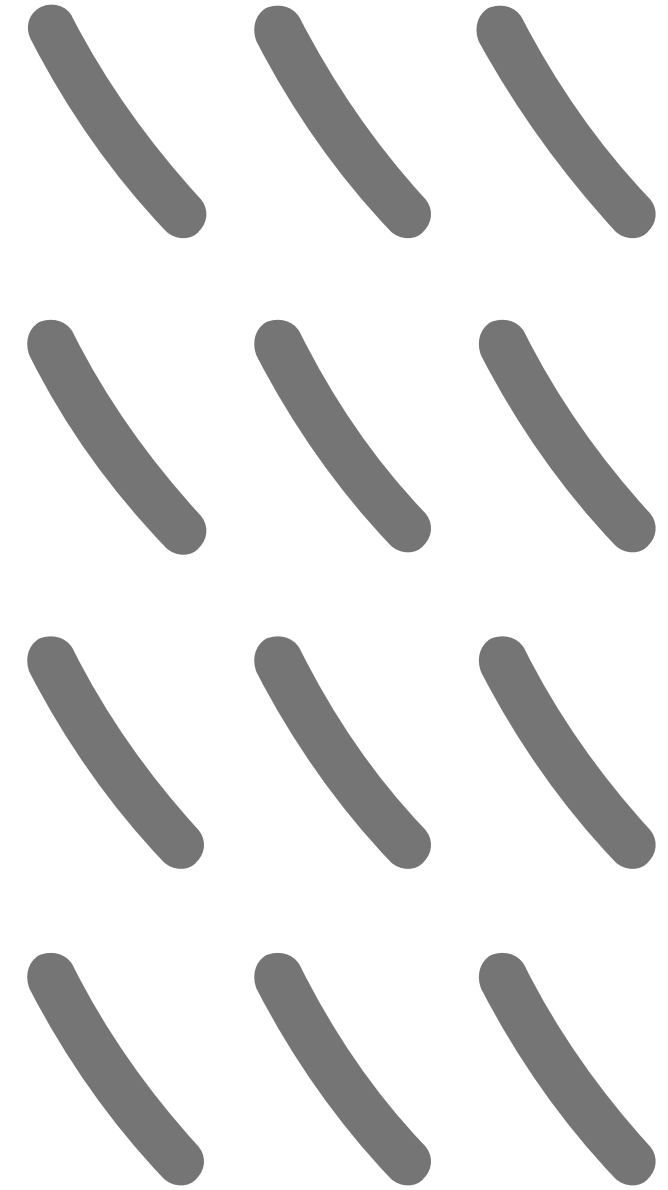
Rudenį gelbsti ryškūs lietpalčiai

ir laikraštis
„Meridianas“

Rugsėį mokyklai sukako penkiolika. Tikra paauglė! Spalio penktąją mokyklos laikraštis švenčia pirmąjį gimtadienį. Visa tai sentimentalų, bet ruduo juk ir yra laikas prisiminams ir apmąstymams.

Supratome ir mes, kad jau pasiilgome guminių batų ir įvairiaspalvių paltų. Tebūna skaitymas prasmingas!

skaitykite:

PAAUGLIŠKAS MOKYKLOS JUBILIEJUS	P. 3
MOKYTOJAS KITU KAMPU: REGINA	P. 5
IŠ MOKINIO DIENORAŠČIO	P. 7
ŠILELIO VIRŠŪNĖMIS	P. 8
KALBA TĖVAI	P. 9
PANDEMIJOS AKISTATOJE	P. 10
TALIBŲ VIZIJOS	P. 11
SAULĖ + MŪŠIS	P. 12
SLAPTA ISTORIJA	P. 13
AISTRA GREIČIUI	P. 14
KALEIDOSKOPAS	P. 15

PAAUGLIŠKAS MOKYKLOS JUBILIEJUS

Ugnė Burovaitė

Šie metai mokyklai ypatingi – VIMS bendruomenei jau penkiolika metų! Besikeičiantys mokiniai, mokytojai, galų gale – besikeičianti mokykla, kiekvienais metais pasipildanti naujais veidais. Kiekvienam ji skirtingai artima, miela, kiekvienas turi savo asmeninį, mėgstamiausią kampelį, klasę. Kai kurie tapo VIMS senbuviais, veteranais, jau kelintus metus stebintys, kaip keičiasi mokykla, kiti prisijungė dar neseniai, jiems viskas dar šviežia.

Mokykloje keičiasi ne tik mokiniai, per penkiolika metų pasikeitė ir gerokai pasipildė ir mokytojų kolektyvas. Šiame įvairiaspalviame kolektyve yra mokytojų, kurie mokykloje su meile moko jau nuo pat pirmųjų mokyklos gyvavimo dienų, kurie užaugino ir išleido kelias mokinių laidas. Kuo jiems brangi ir miela ši besikeičianti ir marga mokykla?

Tarptautinės Mokytojų dienos proga mokytojų Daivos Ž, Aušrinės ir Jūratės, kurios jau keliolika metų nenustoja įkvėpti ir dalintis savo patirtimi, prisiminimai apie pradžių pradžią:

Iš istorijos mokytojos Daivos Ž. prisiminimų:

„Atėjau į mokyklą kaip tik 5 –aisiais mokyklos gyvavimo metais. Tuo metu viskas buvo kiek kitaip: nedidelė, tuo metu dar tik auganti bendruomenė, negausus mokinių būrys, nedaug ir mokytojų. Gavau auklėti tuometinę vyriausią – 6 klasę. Klasė nebuvo lengviausia ir iki mokyklos baigimo iškrėtė ne vieną pokštą. Tačiau ilgainiui mano klasė tapo Mano, ir jokios kitos jau nebeįsivaizdavau. Per tuos metus kartu nuveikėme daug: ekskursijos, edukacijos, sporto pramogos, kelionės po Lietuvą ir kitas šalis. Išaugome į I-ąją abiturientų laidą. Gimnazijos klases pradėjo septyni, o vėliau šeši labai skirtingi, gerokai padykę vyrukai. Išradingi buvo: tai telefoną į „mumiją“ suvynioja, ar klasės duris spinta užstumia, o prieš Velykas klasę papuošia kalėdiniais žaisliukais ir eglute.

Kitų išdaigų net ir neatskleisiu. Bet visi išaugo, tapo garbingais studentais Lietuvos ir užsienio universitetuose. Didžiuojusi, kad turime ir karį savanorį. Visi tie metai, praleisti su savo klase, man buvo labai svarbūs. Jie mane praturtino: išmokė daugiau suprasti, įsiklausyti, kitaip, įvairiapusiškiau žiūrėti į situacijas ir nesureikšminti smulkmenų.

Klasės, gausėjančios mokinių, naujai įrengti kabinetai, laisvalaikio erdvės – viskas keičiasi, kuriasi ir tobulėja. Jau išleidom keturias laidas abiturientų. Manau. tai nuostabu! Susikūrėme erdvę, kur kiekvienas mokins yra matomas ir pažįstamas, gali augti ir tobulėti, skleisti savo talentus ar tiesiog būti savimi. Drąsiai teigiu, kad Mokykla išsiskiria čia dirbančiais mokytojais. Tai kūrybingos, ryškios, mylinčios savo darbą asmenybės. Be jų neįsivaizduoju savo mokyklos gyvenimo. O kaip kitaip – juk auginame Žmogų.”

Anglų kalbos mokytojos Aušrinės prisiminimai:

„VIMS mokykloje dirbu nuo pat pirmos rugsėjo pirmosios 2006 metais, kai tais metais į mokyklą atėjo septyni pirmieji mokiniai. Tąkart atsidarė pirma ir trečia pradinukų klasės. Pačiais pirmais gyvavimo metais mokyklai priklausė tik vienas koridorius – tai antro aukšto erdvė nuo įėjimo iki 29 kabineto ir viskas. Mūsų klasės buvo tik 29 ir 30 kab. Visos kitos klasės tame pačiame aukšte tais metais priklausė Vilniaus Senamiesčio mokyklai. Direktoriaus kabinetas buvo ten, kur dabar yra direktoriaus pavaduotojos Jolantos Riaukienės. Mokytojų kambarys taip pat buvo kitur – ten, kur dabar yra logopedės ir socialinės pedagogės kabinetai. Tik daug vėliau tame mokytojų kambaryje buvo pastatyta siena ir įrengti du dabar esantys kabinetai. Įėjimas į mokyklą taip pat buvo kitur. Ar žinote, kur yra mokyklos sandėliukas? Jis šalia avarinio išėjimo durų. Taigi, kiekvieną rytą į mokyklą įeidavome pro tas duris – iš kitos pastato pusės nei dabar.

Visi penkiolika metų, per kuriuos mokykla išaugo ir išgražėjo, man buvo ir yra įspūdinga kelionė. Čia dirbantys mokytojai ir administracija be galo myli savo darbą, mokyklą, savo mokinius ir kiekviena diena mokykloje yra pilna veiksmo, greičio, pamokų, mokslų, pertraukų, renginių, šypsenų ir juoko, ašarų, ginčų, susitaikymų ir apsikabinimų. Mokykloje kasdien tiek daug visko vyksta ir įvyksta, tad kažin, ar yra kur kitur taip įdomu.“

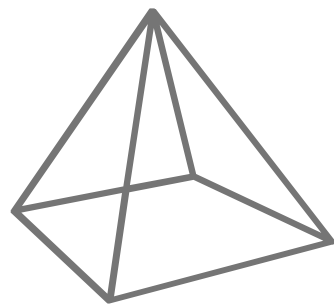

Direktoriaus pavaduotojos ugdymui Jūratės M. prisiminimai:

„Kai prieš 10 metųėjau į pirmą pokalbį dėl darbo VIMS, supratau, kad norėčiau čia likti. Buvo vasara, pasivaikščiojau po tuščias klases ir kažkaip iškart „pamačiau“ save čia. Papirko mokyklos jaukumas, modernumas, spalvos. Neišgąsdino net SMART lenta. Labai greitai išmokau su ja dirbti. Kai manęs klausia, kuo ypatinga, kuo išsiskiria mūsų mokykla, sakau, kad pirmiausia čia dirba patys geriausi mokytojai! Kas tada belieka mokiniams – taip pat būti geriausiais. Svarbiausia, kad VIMS ne tik vyksta pamokos, čia tiek veiklų! Kiekvienas save atras ten, kur linksta širdis – meno, gamtos mokslų, socialiniai projektai ir veiklos. Šventės ir patys nuostabiausi renginiai, nepamiršamos kelionės po visą pasaulį... VIMS – tai pati geriausia vieta tobulėti, augti, mokytis ir bendrauti.“

MOKYTOJAS KITU KAMPU: REGINA

Kalbino ir užrašė Ūla
Vilkauskaitė

- Vaikystėje, kai buvau jaunesnėse klasėse, norėjau tapti kosmonaute. Tada žinojau, kad nuvyko pirmoji moteris į kosmosą ir aš visiemis sakydavau, kad aš būsiu antroji. Deja, man augant antroji moteris pakilo į kosmosą, tai tada sakiau, kad būsiu trečioji. Bet vyresnėse klasėse, kai jau rinkausi profesiją, man mama sakė: „Pagalvok, kur norėtum dirbti“. Aš atsakiau, kad norėčiau dirbti tarp gėlių arba tarp gražių indų, bet daug galvojau, domėjausi ir pasirinkau mokytojos profesiją.

Kaip supratote, kad Jus traukia būtent matematikos sritis?

- Matematika mane patraukė savo objektyvumu, savo teisingumu. Ji nepriklauso nuo santvarkos, nepriklauso nuo žmonių tarpusavio santykių, nuo amžiaus. Matematikos pamokose patiko tai, kad nereikėjo nieko mintinai mokytis. Jeigu tu supranti, viskas pagrįsta logika, vienas iš kito išplaukia ir todėl man matematika buvo priimtinausias iš visų mokslų.

Abiturientų auklėtoja Regina, esate nauja matematikos mokytoja mūsų mokykloje. Nors prabėgo vos mėnuo nuo mokslo metų pradžios, jau turėjote susidaryti tam tikrą nuomonę apie VIMS mokyklą, kolegas, mokinius ir kitus darbuotojus. Gal išdrįstumėte pasidalinti savo įžvalgomis?

- VIMS mokykla nustebino savo jaukumu, bendruomeniškumu. Labai bijojau mokinių, galvojau, kad bus išlepinti, arogantiški, tačiau nei vienoje klasėje nei vieno tokio mokinio aš nepamačiau. Labai patiko VIMS mokykloje, kad pavaduotojos yra ugdymo proceso organizatorės, jos padeda bet kuriuo klausimu, yra santūrios, išmintingos moterys. Administracijos atstovus ankščiau įsivaizduodavau kitaip, tad jų darbiškumas mane labai nustebino.

Prieš tapdama mokytoja, ko gero, turėjote daug svarstymų ir apie kitas profesijas. Visgi, kokia buvo keisčiausia profesija, kurią norėjote rinktis, būdama maža?

Gal atsimenate Jus labiausiai sukrėtusį įvykį matematikos pamokų metu?

- Per tiek metų įvykių buvo labai daug. Pasidalinsiu vienu iš jų, kuris tuo metu labai sukrėtė mane. Prieš Šv. Kalėdas organizavau viktorinas ir nugalėjusiai komandai rašiau po dešimtuką. Komandos supuldavo atsitiktine tvarka, buvo vienoj komandoje ir stipriau, ir silpniau matematiką išmanantis mokinys.

Vienai iš laimėjusių komandų dešimtoje klasėje, kaip pažadėjau, parašiau aukščiausią pažymį. Parašiau ir pamiršau. Staiga atostogų metu prie kabineto pamačiau stovinčią moterį. Priėjau, pasiteiravau, pas ką užėjo. Ji paklausė, ar čia aš. Kai atsakiau, kad taip, ji pradėjo labai verkti. Aš išsigandau, kad kažkas blogai. Pasirodo, ji buvo vieno mokinio mama, kuri atėjo man padėkoti ir pasakė, kad jos vaikas niekada gyvenime nebuvo gavęs dešimtuko ir tas laimėtas pažymys buvo visos šeimos šventė. Mokinio mama sakė: „Jūs neįsivaizduojat, kokios gražios buvo Šv. Kalėdos. Mes visi dainavom, šokom ir visi buvom labai laimingi dėl šio pažymio.“ Tai buvo labai stipru.

Kalbant apie jus už mokyklos ribų, iš kur esate kilusi? Kaip Jums sostinės aplinka?

- Aš esu kilusi iš Vilniaus, todėl sostinės aplinka yra man gimtoji. Esu baigusi dabartinę Žirmūnų gimnaziją.

Ar turite kokią nors neseniai išsipildžiusią/neišsipildžiusią svajonę, kuria galėtumėte pasidalinti?

- Visada norėjau turėti savo namus ir dabar juos turiu, todėl galiu pasakyti, kad reikia drąsiai svajoti, o svajonės kažkaip ima ir išsipildo.

Su koku gyvūnu galėtumėte save sutapatinti? Kodėl būtent šiuo?

- Tikrai su šuniu. Aš esu, kaip šuo - ištikima ir galiu gindamasi įkąsti.

Manau, kad kiekvienas labai laukia išeiginių. Be kokio ritualo neįsivaizduojate savo savaitgalio?

- Savo savaitgalio neįsivaizduoju be gėlių laistymo. Kiekvieną šeštadienį aš apeinu visas kambarines ir lauko gėles. Gėlės yra mano pomėgis ir namų jaukumo šaltinis.

Pabaigai norėčiau, kad pasidalintumėte naudingu patarimu, kurį kiekvienas iš mūsų turėtų žinoti.

- Patarinėjimas yra nedėkingas dalykas, bet ypač jauniems žmonėms norėčiau patarti, kad gyvenime reikia siekti visur saiko ir nesvarbu, ar geriate ar valgote, dirbate ar ilsitės, mylite ar neapkenčiantė, bet visur reikalingas saikas. Pajusti saiko ribą ir jos neperžengti - menas.

Ačiū Jums už tokius nuoširdžius atsakymus! Sėkmės! :)

IŠ MOKINIŲ DIENORAŠČIO

Vimsė Vimsaitė

2021 m. liepos 26 d.

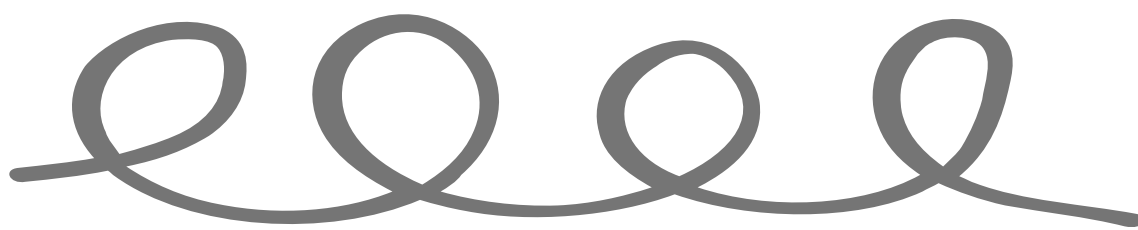
Kai atsikėliau, buvo šviesus vasaros rytas. Saulė neseniai patekėjo. Dangus nusidažė kraujo spalva, nušvietė mano veidą ir prikėlė mažą dalelę manęs. Kiekviena diena kartoja, atrodo, niekas nesikeičia, net praeiviai, einantys pro mano namus, apsiniaukusiu veidu kartoja ir kartoja savo rutiną. Aš prisiverčiu sukaupti visą turimą drąsą ir atsikelti, (iš)gyventi dar vieną dieną. Tai darosi vis sunkiau ir sunkiau. Vis tik stengiuosi ir toliau džiuginti aplinkinius, nerodant savo silpnumo. Kartais, rodos, tam pritrūksta jėgų. Šiandienos dangus yra įkvėpimas pamatyti rytojaus dangų ir išvysti jame šviesą.

Pamačiusi ryto dangų, supratau, kad ši diena bus kažkuo ypatinga. Ir aš buvau teisi. Gavau sąrašą, mokinių, įstojusių į gimnaziją. Išvydau savo vardą tame sąrašė. Turėjau priežastį džiaugtis, bet nebuvo noro. Nebuvo žmogaus, kuris pasakytų: „Didžiuojusi tavimi“ ir paskatintų toliau eiti tikslų link. Džiaugiausi viduje, pati su savimi. Dažniausiai savo tuštumą užpildau gera draugų kompanija, tačiau ne visada jie būna šalia. Vaikų namai nėra mano namai. Draugai yra mano namai. Ir šiuo metu aš buvau ne namuose.

Gyventi prie jūros buvo gera. Vanduo, saulė ir smėlis padėdavo jaustis nevieniškai ir apsemdavo mano sielą ramybe. Šiandienos dieną praleidau skaitydama knygą, prie pat jūros kranto. Tuštuma man buvo artima, ir todėl aš jaučiausi savimi. Manęs niekas nevaržė ir knygos puslapiai vertėsi vienas po kito, o žodžiai apglėbė mane ir šildė mano vidų. Knyga man nuolatos buvo tarsi geriausia draugė. Ji visados mane išklausydavo ir duodavo gerų patarimų. Šiandien ji manęs kaip ir visad neapvylė.

Grįžus į vaikų namus, mane vėl užliejo slegiantis liūdesys. Nors aplinkui pilna mano bendraamžių, jie kitokie negu aš. Šalia jų aš jaučiausi kaip niekam netinkanti dëlionės dalis. Prižiūrėtojai taip pat tarsi manęs nemato, bet tuo aš nesigailiu. Man patinka būti nepastebėtai.

Vakare prablaškiau savo mintis vaikščiodama. Kartu su savimi pasiėmiau geriausią draugę – knygą. Leidžiantis saulei, prisėdau ant smėlio ir palydėjau saulę kartu su knygos kompanija. Saulėlydis taip pat buvo labai gražus. O mėnesienos nušviestas vanduo man priminė vaikystę. Jis buvo skaidrus ir ryškus, geri prisiminimai užpildė mano tuštumą ir mano skruostai pasruvo ašaromis.

ŠILELIO VIRŠŪNĖMIS

Eva Anusaitė

Anykščių Medžių lajų takas yra pirmasis Baltijos valstybėse ir visoje Rytų Europoje esantis takas, kuriame galime vaikščioti medžių viršūnių aukštyje. Šis medžių lajų takas buvo atidarytas 2015 m. Visą lankytiną kompleksą sudaro informacinis centras, Medžių lajų takas ir apžvalgos bokštas.

Medžių lajų takas yra Anykščių šilelyje. Keliaudamas medžių lajų nepamiršti, kas šį šilą subtiliai ir itin vaizdingai aprašė savojoje poemoje – žinoma, A. Baranauskas. Tako pradžia prasideda ant kalvos šalia Puntuko akmens. Toliau yra šešios pažintinės stotelės, supažindinančios su tos vietos augalija bei kultūra. Praėjus Puntuko akmenį reikia vėl kopti į dar vieną kalvą, kurios viršuje ir yra tako įėjimas. Pasiekus kalvos viršų prasideda metalinis takas, kuriuo žygiuodami galime matyti gražią Anykščių gamtą: pušis, ąžuolus, drebulės, beržus, egles, klevus, juodalksnius. Visos keliones metu mus lydi ištraukos iš A. Baranausko poemos „Anykščių šilelis“.

Tako pabaigoje matome trisdešimt keturių metrų aukščio apžvalgos bokštą. Užkopus į jo viršų galima matyti kone visą Antano Baranausko aprašytą Anykščių šilėlį, ramiai vingiuojančią Šventoios upę ir daug daug kitos augalijos. Dar tolumoje galime įžiūrėti Šv. Apaštalo evangelisto Mato bažnyčią ir jos aukštuosius bokštus.

Taip pat Medžių lajų take yra siūloma pažintinė programa – „Anykščių šilelis: miškas kitaip“. Ekskursijos metu gidas supažindina lankytojus su matomais vaizdais, gamta, architektūra, pasakoja netikėtus faktus apie matomą vietą.

Pati neseniai buvau apsilankiusi šitoje nuotabioje vietoje ir tikrai rekomenduoju ir skatinu visus apsilankyti. Anykščių medžių lajų takas labai gera vieta nuvažiuoti kartu su šeima ir gerai praleisti laiką, o gamta – beprotiškai graži.

KALBA TĖVAI: PAŽINTIS SU BIRŽAIS

Nerilė Šimaitė

Biržai – tai žalias ir ypatingai gražus miestas. Tai vienas seniausių Lietuvos miestų, kuris yra įsikūręs tarp dviejų upių – Apaščios ir Agluonos bei dviejų ežerų – Kilučių ir Širvėnos. Aplankyti Biržus yra verta ne tik dėl šio miesto grožio, bet ir dėl lankytinų vietų. Biržus aplankiusi VIMS mokinės mama Violeta pasidalins savo kelionės įspūdžiais.

Kokiu tikslu važiavote ir kiek laiko praleidote Biržuose? Kur apsilankėte?

- Kelionės tikslas buvo susitikimas ir smagus laiko praleidimas su pussesere. Važiavome į Biržus, nes netoli šio miesto gyvena mano pusseserė, kuri buvo pasakojusi apie šio miesto grožį. Biržuose mes praleidome dvi dienas. Lankėmės Kirkilų apžvalgos bokšte ir karvės oloje. Ėjome per ilgą Širvėnos ežero tiltą ir pabuvojome siaubo name.

Pasidalykite savo kelionės įspūdžiais

Didelį įspūdį paliko Širvėnos ežero tiltas, jis yra labai ilgas, o nuo jo atsiveria nuostabūs vaizdai, vedantys pilies link. Pilies teritorija nepaprastai graži, ją supa didelis, vešlus ir žalias parkas. Didžiausią įspūdį paliko Kirkilų apžvalgos bokštas. Į jį užlipus atsiveria nuostabūs vaizdai. Tokios įspūdingos gamtos dar nesu mačiusi, matosi smegduobės, ežerai, upės ir daug žalumos. Norėdamos naujų patirčių, aplankėme siaubo namą. Buvo tikrai labai baisu, žviegėme visa gerkle, net pradėjo skaudėti. Visą siaubo name praleistą laiką slėpiausi už pusseserės. Galiu drąsiai teigti, kad turėjome nuostabią kelionę po Biržus.

Kas labiausiai įsiminė, kodėl?

Labiausiai įsiminė Kirkilų apžvalgos bokštas, nes bijau aukščio, tačiau pusseserės drąsinama užlipau į pačią viršūnę, kuo tikrai nepasigailėjau, nes tuomet atsivėrė stulbinantys vaizdai. Nulipti buvo sunkiau, tačiau man pavyko ir dabar galiu drąsiai teigti, kad daug mažiau bijau aukščio.

Galbūt turėjote ir neigiamų patirčių Biržuose?

Viskas labai patiko. Vienintelis dalykas, kuris šiek tiek trikdė, buvo aptarnavimo kokybė maitinimosi įstaigose kuriose lankėmės.

Ar rekomenduotumėte kitiems apsilankyti Biržuose?

Žinoma, ir pati leisčiausi į šią kelionę dar kartą, nes nespėjome visko apeiti ir pamatyti. Norėčiau ten nuvykti su savo šeima, kad ir jie turėtų galimybę pamatyti Biržus. Viskas labai patiko ir paliko daug įspūdžių, kuriuos nuoširdžiai siūlau patirti ir kitiems.

PANDEMIJOS AKISTATOJE

Mokytojos Janinos mintis
užrašė Emilija
Jankauskaitė ir Emilija
Joffė

Žinau, kad vis dar sunkiai priprantame prie gyvenimo su virusu, tačiau paklausiu – kaip Jums pavyksta prisitaikyti prie pasikeitusių sąlygų?

– Liūdna, kad visas pasaulis kenčia nuo Covid-19 pandemijos: žmonės serga, miršta, išgyvena baimę ir nerimą dėl ateities, dėl savo artimųjų, pažįstamų, draugų sveikatos, liūdi jų netekę. Kyla daug jausmų ir mirčių...

Visgi manau, kad net šios pandemijos akivaizdoje niekas neatima galimybės mylėti ir mokytis meilės: artimam, žmogui, gyvenimui, pasauliui, kuriame gyvename. Man pandemija padėjo atrasti ir įsivardinti, kad aš esu laiminga ir turiu labai daug: turiu šeimą, giminę, namus, pakankamai maisto, šalti ir karšto vandens atsigerti ir nusiprausti, turiu daug pomėgių ir begalę daiktų (reikalingų ir nereikalingų), labai daug galiu, ko, pavyzdžiui, negalėjo ir neturėjo žmonės Aušvice ar Sibire, būdami įkalinti ar ištremti. Žmonija yra patyrusi daug didžiulių ir skaudžių išbandymų, bei sukrėtimų per savo istoriją, bet išliko, nes išliko stipri žmonių dvasia, tikėjimas, viltis, išliko žmogiškumas – kaip vertybė, dėkingumas, atjauta ir meilė – kaip šviesiausi jausmai.

Džiugu, kad per neįtikėtinai trumpą laiką buvo sukurta ne viena vakcina nuo covid-19. Tai patvirtina, kad mokslas šiuo konkrečiu atveju yra šviesa, įžiebianči viltį, kai atkaklaus darbo ir kūrybos procese apsijungia šviesiausi žmonių protai ir širdys. Mokslas, žinios, eksperimentai, kūryba... Visa tai vyksta jau mokykloje, šie žodžiai jums ne naujiena. Visi mokslininkai, šandien kuriantys vakcinas, yra buvę mokiniai, o juos mokė mokytojai...

Žinoma, visiems norėtųsi, kad vakcinų būtų tiksliai kiekvienam žmogui, būtų 100% veiksmingos, kad virusas nemutuotų ir pandemija kuo greičiau baigtųsi. Bet yra kaip yra...

Galime rinktis: pykti ir burbėti, ginčytis ar džiaugtis, o gal bent mintyse padėkoti už moslininkų pastangas?.. Aš tikiu, kad jų siekiai yra šviesūs, o už kiekvienos vakciną stovi žmogus, norintis padėti žmogui.

Kaip jūs šiuo metu gyvenate, kai aplinkui tiek daug apribojimų?

– Aš esu pasiskiepijusi, apribojimai mano norų ir tikslų nevaržo, vasarą lankiausi ir buvau ten, kur norėjau būti: kine, koncerte, teatre, baseine, gamtoje, šeimos šventėse, bendravau su visais, su kuriais norėjau bendrauti. Gyvenu prisiderinama prie aplinkybių ir bendros situacijos, stengiuosi daryti tai, ką šiandien galiu daryti geriausiai, atsirengu ir pirmenybę teikiu tam, kas svarbiausia, klausau savo širdies, dirbu, mokausi, skaitau knygas, bendrauju... Gyvenu.

Beje, turiu pripažinti, kad apribojimai labiausiai juntami medicinos sistemoje, patekti pas gydytojus sudėtinga. Bet būtent gydytojams tenka atlaikyti didžiausius Covid-19 pandemijos krūvius ir pasekmes. Gydytojai, sunkiai dirbantys ištisomis paromis, gelbstintys gyvybes, taip pat norėtų daugiau poilsio ir galimybių matyti savo vaikus ir tėvus, būti ramūs dėl jų sveikatos.

TALIBŲ VIZIJOS

Izabelė Zakarauskaitė

Pastaraisias mėnesiais žiniasklaidoje dažnai girdime apie Afganistane vykstantį konfliktą su Talibanu. Daugelis apie šį judėjimą išmanome nedaug. Šiuo metu vykstantys karo veiksmai ateityje atsidurs istorijos knygose, todėl mums, visuomenei, derėtų įsigilinti į šio judėjimo esmę.

Sovietų sąjungai 1979 m. užkariavus Afganistaną, šalyje buvo įtvirtintas komunizmas. Atsirado tam prieštaraujančių, šie žmonės buvo vadinami modžahedais („tikėjimo gynėjai“). Kovodami su Sovietų sąjunga Modžahedai buvo finansiškai remiami JAV, mat Rusija ir Jungtinės Amerikos valstijos tuo metu dalyvavo Šaltajame kare. Modžahedų ir sovietų konfliktas tik stiprėjo, todėl daug Afganistane gyvenusių vaikų ir moterų buvo priversti palikti šalį ir persikelti į Pakistaną ar Iraną. Tuo metu daug vaikų pradėjo lankyti Pakistane veikiančias medreses (vidurines ar aukštąsias musulmoniškas mokyklas). Iš to ir kilo Talibano karinės grupuotės pavadinimas, puštūnų kalba reiškiantis studentas/mokinys. Kai kuriose iš šių mokyklų berniukai buvo mokomi kovos menų ir radikaliojo Islamizmo.

1994 m., vadovaujant Mohamed Omarui, Talibanas susiformavo kaip organizuota grupuotė. Vos per ketverius metus talibai užėmė apie 90% Afganistano, tačiau jų valdžios legitimumą pripažino tik trys valstybės (Saudo Arabija, Pakistanas ir JAE). Talibai vadovavosi griežtu Šariatu. Už žmogžudystę, išprievartavimą, narkotikų platinimą, ginkluotą apiplėšimą ir santuokinę neištikimybę baudžiama mirtimi, buvo praktikuojama galūnių amputacija, moterys negalėjo gauti aukštesnio išsilavinimo, rodytis viešumoje nelydimos vyro, privalėjo dėvėti burkas – pilnai kūną ir veidą dengiančius apsiaustus su tinkleliu matymui. Po 2001 m. Niujorke vykusio rugsėjo 11d. „Al Kaedos“ teroristinių išpuolių, Talibanas slėpė Osama Bin Laden – „Al Kaedos“ lyderį. JAV įsiveržė į Afganistaną ir pašalino Talibaną iš valdžios. Po trijų metų ten buvo priimta Konstitucija ir išrinktas prezidentas. Tačiau Talibanas niekur nedingo. 40 tūkstančių gyventojų, 64 tūkstančiai karininkų ir policijos pareigūnų ir 3,5 tūkstančių tarptautinių karių žuvo Talibanui siekiant atsikovoti valdžią. Nuo 2001 iki 2019 m. Jungtinių Amerikos valstijų valdžia kovai su Talibanu išleido daugiau kaip 700 mlrd. eurų.

Šių metų liepą JAV prezidentas J. Biden paskelbė, kad iki rugpjūčio galo iš Afganistano pasitraukia ten 20 metų veikusi JAV kariuomenė. Afganai plūdo į oro uostus siekdami palikti šalį. Vos per 15 dienų nuo JAV kariuomenės pasitraukimo Talibanas įsiveržė į šalies sostinę. Lyginant su pirmuoju Talibano valdymo periodu, kai kurie įstatymai sušvelnėjo. Moterims leidžiama eiti į mokyklą su tam tikromis sąlygomis: mokomi tik tam tikri dalykai, mokomasi atskirai nuo vyrų, privaloma dėvėti hidžabą, vyrus ir moteris universitetuose skiria užuolaida.. Burkų nešiojamas nėra privalomas, tačiau labai rekomenduojamas.

Nors daug žmonių saugūs nesijaučia, o šalies ekonomika smunka dėl sumažėjusių tarptautinių pardavimų, yra ir žmonių, patenkintų Talibano valdymu, manančių, kad tokia sistema įves tvarką ir sąžiningumą. Pagal 2019 m. atliktą apklausą Talibaną palaiko 13,4% afganų.

Islamas – sena ir graži religija, egzistuojanti daugybę metų. Blieka tik tikėtis, kad Talibano valdymas islamo religijos pagrindu sudarys galimybes afganams, kurių 99,7 procentai yra musulmonų, saugiai ir laimingai gyventi savoje šalyje.

SAULĖ + MŪŠIS

Edilija Markauskaitė

Saulės mūšis (rugsėjo 22 diena) žinomas ir kaip Baltų vienybės diena. Bet ar tikrai daug ką žinom apie šį mūšį?

Kada įvyko mūšis?

Mūšis įvyko 1263 m., rugsėjo 22 dieną, ankstų rytą.

Kur įvyko šis mūšis?

Saulės mūšis vyko netoli Šaulių, manoma Janiūnų kaime, Joniškio rajone.

Tarp ko vyko konfliktas?

Kova vyko tarp Kalavijuočių ordino ir žemaičių. Kalavijuočiai 1263 m. vasario 19 d., paskelbė kryžiaus žygį į Lietuvą. Kai riteriai atvyko į Lietuvą, jie nusiaubė milžinišką teritoriją ir jau susiruošė keliauti atgal. Deja, grįždami sutiko žemaičių karius.

Nenorėdami prarasti žirgų jie turėjo perkelti kovą į kitą rytą. Išaušus rytui žemaičiai, vadovaujami kunigaikščio Vykinto, puolė kalavijuočius. Manoma, kad mažiau ginkluoti kariai pabėgo iš mūšio lauko, o geriau apsirūpinę kariai kartu su magistru Folkvinu (kariniu vadu) buvo išžudyti.

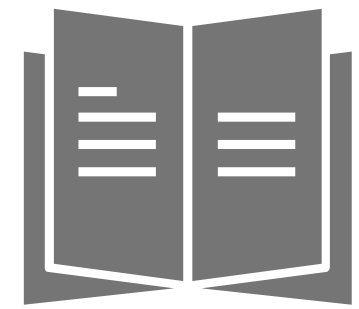
Kaip mūšis paminimas dabar?

Dabar mūšis minimas kaip Baltų vienybės diena ir taip pat jau daugiau nei dešimt metų bandomas pastatyti memorialas, kurį sudarytų tvenkinys, kūlgrinda, piliakalnis, parkas ir 30 metrų smailė. Smailė mestų šešėlį ant 12, 6 ir 3 valandų, taip parodydama mūšio metus.

SLAPTA ISTORIJA

Gustė Kručkaitė

Praeitais metais socialiniuose tinkluose vis dažniau pradėjau matyti, kaip žmonės dalinasi įspūdžiais apie vieną romaną, Donnos Tartt „Slaptą istoriją“. Šis pavadinimas ir knygos aprašymai mane iš karto suintrigavo – tuo metu aš buvau kiek praradusi pomėgį skaityti, todėl apsidžiaugiau, kad pagaliau mane šitaip sudomino atrastas romanas. Bet man teko nusivilti, nes tuo metu ši knyga dar nebuvo išleista lietuviškai. Todėl kai vieną vasaros dieną užėjau į knygyną, net pašokau iš džiaugsmo – priešais mane gulėjo visiškai naujas, į lietuvių kalbą išverstas knygos leidimas. Taip aš atradau vieną iš labiausiai intriguojančių ir įtraukiančių knygų, kurias kada nors esu skaičiusi.

Istoriją pasakoja studentas Ričardas Peipinas, kuris atvyksta studijuoti į Hampdeno Universitetą ir prisijungia prie nedidelės graikų kalbos studentų grupės. Ten jis susipažįsta su savo naujaisiais draugais, kurie jam iš karto palieka įspūdį – Henriu, dvyniais Čarlzu ir Kamila, Frensiu ir Baniu. Ričardui pavyksta pritapti prie šios uždaros grupelės, kuri priima tik išskirtines asmenybes, todėl jam atrodo, kad viskas ateityje klostysis puikiai. Bet greitai jis sužino, kad draugai turi daug tamsių paslapčių ir yra visai kitokie, negu jam atrodė iš pradžių.

Atrodo, kad „Slaptojoje istorijoje“ aprašomas pasaulis ir atmosfera – idealūs. Veiksmas vyksta prestižiškame universitete, pagrindiniai veikėjai, kurie visi yra spalvingi ir unikalūs, suartėja kaip šeima, jų intelektualiuose dialoguose įterpiamos lotyniškos ir graikiškos frazės ir kiekviename epizode galima įžvelgti krislelį estetikos. Bet, pasak ekscentriškojo graikų kalbos dėstytojo Džuljeno, „grožis – tai siaubas“. Antrojoje knygos pusėje šis pasaulis ima griūti, o iš jo griuvėsių išlenda juodi šešėliai, kurie amžiams persekios veikėjus. Tai yra istorija apie spaudimą, besąlygišką norą pritapti, idealaus pasaulio griūtį ir slegiantį kaltės jausmą.

Donna Tartt turi ypatingą gebėjimą sukelti skaitytojui įtampą ir priversti jį stebėtis, pykti ir norėti sužinoti, kas vyks toliau. Jos aprašymai bei palyginimai visada būna stiprūs ir išraiškingi, ir juos perskaitęs gali iki pačių smulkmenų įsivaizduoti, kaip jaučiasi kiekvienas veikėjas. Bet įsimintiniausias knygos aspektas yra pagrindiniai veikėjai ir jų besikeičiantys portretai. Skaitytojui vis išskyla abejonės: ar šie veikėjai elgiasi teisingai? Ar aš turėčiau juos pamėgti? Yra aišku, kad autorės tikslas buvo sukurti veikėjus, kurie visai nebūtinai turi būti mėgstami – jie elgiasi snobiškai ir nemoraliai, jie dažnai manipuliuoja vieni kitais ir neretai verčia skaitytoją susierzinti. Tačiau keisčiausias dalykas iš visų yra tai, kad skaitytojas vis tiek sugeba jiems pajusti simpatiją. Kažkas jų paslaptینگume, asmenybėse ir manierose be galo intriguoja ir neleidžia visiškai jų nekęsti. Matosi, kad ir pačiai autorei labai rūpi jos veikėjai. Kai perskaitai knygą, tikrai jaučiasi, kad ji yra pilna ir užbaigta – visų veikėjų likimai yra paaiškinami ir niekas nėra palikta spėliojimui, tarsi rašytoja pati pasirūpina kiekvienu jų asmeniškai.

„Slapta istorija“ – ypatinga romanas, kuris stulbina savo išraiškumu, sukeliamomis emocijomis ir kuriama atmosfera. Tai yra be galo įtempta, jaudinanti ir net kraupi istorija, kuri absoliučiai prikausto dėmesį. Ji gali patikti, gali erzinti, bet numesti jos nebaigtos skaityti tiesiog neįmanoma.

AISTRA GREIČIUI

Septintą Hubertą
kalbino ir pokalbį užrašė
Simonas Vėgėlė

Sveikas, Hubertai!

Neseniai sužinojome, kad VIMS mokykloje
turime naują kartingų sporto žvaigždę.

Kas tave pastūmėjo kartingų sporto link?

-Mane šio sporto link pastūmėjo mano tėtis,
nes jis turėjo pažįstamą, kurio vaikas lankė
kartingus ir mane nusivežęs į varžybas pasiūlė
tuo užsiimti. Ankščiau dar lankiau promoginius
šokius, bet kai mano gyvenime atsirado
kartingai, aš šokius mečiau ir nuėjau kartingo
keliu.

Kelių metų pirmą kartą įsėdai į kartingą?

-Pirmą kartą į kartingą įsėdau būdamas
septynerių metų, o į lenktyninį - devynerių.

Ar esi suskaičiavęs, keliose varžybose tau yra
tekę dalyvauti?

-Esu dalyvavęs jau daugiau nei 25 varžybose,
įvairiose šalyse: Lietuvoje, Latvijoje, Austrijoje.
Daugiau nei iš pusės jų parsivežiau prizines
vietas ir aukso medalius.

Koks būtų tavo aukščiausias laimėjimas?

-Mano aukščiausias laimėjimas būtų, kai
dalyvavau „Baltic Winter Cup“ čempionate.
Jame suvažiavo visi sportininkai iš Baltarusijos,
Lietuvos, Latvijos, Estijos, Suomijos ir aš
netikėtai laimėjau trečią vietą. Man tai yra
aukščiausias laimėjimas, nes pirma vieta
Lietuvoje neprilygsta trečiai vietai iš Baltijos ir
kitų šalių.

Kas tau labiausiai patinka kartinguose?

-Man labai patinka greitis, azartas, varžymasis
tarp kitų, variklių užesys...

O kokį greitį tavo kartingas gali išvystyti?

-Mano didžiausias išvystytas greitis buvo 117
km/h.

Ar tu esi patekęs į avariją?

-Buvo pasitaikę, kad per mane kartingas
peršoko ir iš tiesų buvo labai baisu, nes gan
lengvai galima galvą susižaloti. Ir dar antra
avarija, kuri man labai įsiminė, buvo labai
nemaloni ir skausminga. Peršokau varžovą,
pakilau į du metrus ir tada trenkiausi į asfaltą
ir nuskriejau į medžius. Labai susitrenkiau
krūtinę, negalėjau kvėpuoti, bet, ačiū Dievui,
viskas gerai baigėsi.

Kas sudaro tavo palaikymo komandą?

-Mano palaikymo komandą sudaro važiuotojų
grupė, kuri žiūri ir palaikančiai šaukia. Taip pat
ir visa mano šeima. Mama su močiute ir sese
mane dažniausiai palaiko namuose, o tėtis su
seneliu visą laiką kartu su manimi į visas
varžybas važiuoja.

Ar tolimesnį gyvenimą galvoji sieti su šiuo
sportu?

-Tikrai norėčiau sieti savo gyvenimą su
kartingais, bet iš šio sporto nelabai išgyvensi,
tad aš dedu visas pastangas, kad galėčiau būti
formulės pilotu.

Kokias savybes turi turėti žmogus, norintis
lenktyniauti kartinguose?

-Labai reikalinga reakcija, ištvermė, širdies
stiprumas, nes pulsas pakyla iki dviejų šimtų,
reikalingos stiprios rankos ir kaklas. Dar labai
reikalinga drąsa.

Sėkmės tau artimiausiose varžybose, gražios
dienos ir labai Tau ačiū už atsakymus!

KALEIDOSKOPAS

VIMS mokyklos
bendruomenės kūryba

Ieva Rinkevičiūtė (12 kl.)

Lana Boček (12 kl.)

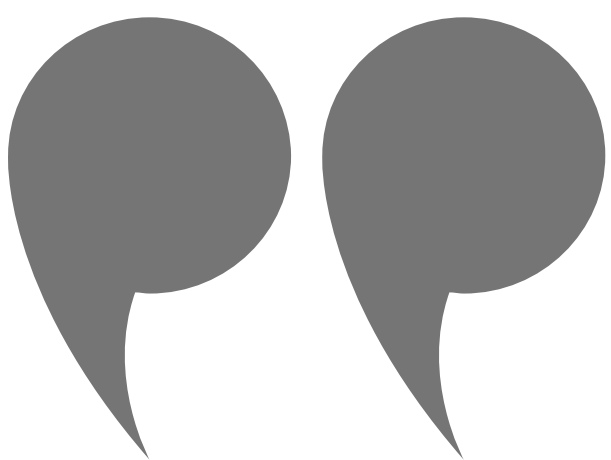

Zeliha Akay (7A kl.)

Viltė Jokubauskytė (9A kl.)

turinį kūrė:

- Simonas Vėgėlė (7B)
- Edilija Markauskaitė (8)
- Emilija Jankauskaitė (8)
- Emilija Joffė (8)
- Nerilė Šimaitė (8)
- Ugnė Burovaitė (9A)
- Urtė Tartenytė (9A)
- Eva Anusaitė (9B)
- Gabriela Vosyliūtė (9B)
- Patricia Vosyliūtė (9B)
- Gustė Kručkaitė (9B)
- Izabelė Zakarauskaitė (9B)
- Ūla Vilkauskaitė (12)

buvo šalia:

Vida Tumėnaitė-
Berniukevičienė
Indrė Žemaitytė
Igoris Zujevas